

Rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 16.10.1969, sp. zn. 6 Co 384/69, ECLI:CZ:KSPH:1969:6.CO.384.1969.1

Číslo: 36/1970

Právní věta: Splnění podmínek nároku na starobní důchod není samo o sobě podstatnou změnou poměrů, která by ve smyslu § 202 zák. práce odůvodňovala změnu v úpravě povinnosti organizace k poškozenému pracovníkovi. Podstatnou změnu poměrů ve smyslu § 202 zák. práce nezpůsobuje také poskytování zvláštního přídatku k dávkám sociálního zabezpečení podle zák. č. 161/1968 Sb.

Soud: Krajský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 16.10.1969

Spisová značka: 6 Co 384/69

Číslo rozhodnutí: 36

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Náhrada škody v pracovním právu, Změna poměrů

Předpisy: 65/1965 Sb. § 202 161/1968 Sb. § C1

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozsudkem okresního soudu v Rakovníku z 30. 7. 1965 byla žalobci (Státnímu statku, n. p. v J.) uložena povinnost náhrady škody, která vznikla žalovanému nemocí z povolání. Žalobce byl zavázán mj. k tomu, aby hradil žalovanému ztrátu na výdělků placením měsíčního důchodu 714,- Kčs (rovného rozdílu mezi průměrným výdělkem žalovaného před zjištěním nemoci z povolání a invalidním důchodem žalovaného).

Žalobce navrhoval, aby byl od února 1969 zproštěn povinnosti platit žalovanému měsíční důchod 714,- Kčs. Tento návrh odůvodňoval změnou poměrů, kterou shledával jednak v tom, že žalovaný dovršil věk 65 let a v souvislosti s tím nabyt nárok na starobní důchod, jednak v tom, že invalidní důchod žalovaného byl zvýšen o 45,- Kčs (z částky 433,- Kčs měsíčně na částku 478,- Kčs měsíčně).

Okresní soud v Rakovníku zamítl žalobu rozsudkem z 19. 5. 1969.

Žalobce zdůrazňoval v odvolání především, že by žalovanému náležela nadále – po dovršení věku 65 let a nabytí nároku na starobní důchod – toliko náhrada ztráty vyplývající z případného rozdílu mezi starobním důchodem, jaký by byl žalovanému přiznán, kdyby neonemocněl nemocí z povolání a měl nezměněný výdělek do dosažení nároku na starobní důchod, a starobním důchodem, jaký by byl žalovanému přiznán podle nynějšího stavu; jestliže však byl žalovanému ponechán invalidní důchod, který je o 10 % vyšší než starobní důchod, jaký by byl žalovanému přiznán, kdyby neonemocněl

nemocí z povolání a měl nezměněný výdělek do dovršení nároku na starobní důchod, není podle názoru žalobce důvodu k dalšímu placení jakékoli náhrady. Vedle toho poukazoval žalobce znovu na zvýšení invalidního důchodu žalovaného o 45,- Kčs a dovozoval, že měl být měsíční důchod placený žalovanému žalobcem aspoň snížen o těchto 45,- Kčs, tj. na 669,- Kčs.

Krajský soud v Praze potvrdil rozsudek soudu prvního stupně rozsudkem z 16. 10. 1969.

Z odůvodnění:

Těžiště rozhodování této věci je v posouzení, zda skutečnosti uváděné žalobcem způsobily podstatnou změnu poměrů žalovaného, která by ve smyslu § 202 zák. práce dovolovala změnu v úpravě povinnosti žalobce k žalovanému.

Odvolání žalobce lze přisvědčit jen v tom, že po dovršení určitého věku vzniká pracovníkovi – jsou-li splněny další podmínky – nárok na starobní důchod. Leč nelze přehlížet, že žádným právním předpisem není stanovena povinnost pracovníka, aby po dosažení nároku na starobní důchod odešel do důchodu; pracovní činnost občanů není omezena věkem a pracovník může dále pracovat i po vzniku nároku na starobní důchod (srov. i vl. nař. č. 73/1969 Sb.). Sám žalobce připouští, že žalovaný mohl pracovat – kdyby neonemocněl nemocí z povolání – po určitou dobu po dosažení nároku na starobní důchod jako brigádník; a není vyloučeno (jmenovitě se zřetelem k tomu, že žalovaný pracoval u žalobce v živočišné výrobě, kde je trvalý nedostatek pracovních sil), že by byl žalovaný pokračoval po dosažení nároku na starobní důchod v práci u žalobce.

Z těchto okolností plyne, že pouhé dovršení věku 65 let žalovaným a v souvislosti s tím nabytí nároku na starobní důchod žalovaným není ještě změnou poměrů žalovaného, která by ve smyslu § 202 zák. práce odůvodňovala změnu v úpravě povinnosti žalobce k žalovanému (zproštění žalobce povinnosti platit žalovanému měsíční důchod 714,- Kčs).

Ke zvýšení invalidního důchodu žalovaného o 45,- Kčs došlo podle čl. I odst. 1 a 2 zák. č. 161/1968 Sb. Již název tohoto zákona (o zvláštním přídavku k dávkám, o změnách v důchodovém zabezpečení účastníků odboje a o některých dalších změnách v sociálním zabezpečení) naznačuje, že jeho účelem bylo mj. s ohledem na pohyb cen a mezd – zvýšení důchodů zvláštním přídavkem v zájmu nutného přizpůsobení výše důchodů nové úrovni maloobchodních cen a mezd. Toto zřejmě účelové zvýšení důchodů nemůže pak být pokládáno za změnu poměrů podle § 202 zák. práce již z toho důvodu, že by jinak byl mařen cíl poskytování zvláštního přídavku k dávkám sociálního zabezpečení podle zák. č. 161/1968 Sb. To znamená, že není opodstatněn ani návrh žalobce na snížení měsíčního důchodu placeného žalobcem žalovanému o 45,- Kčs, tj. na 669,- Kčs.